

Publicitat enganyosa i incompliments

written by Jordi Roca | 20 de desembre de 2020

Des de la meua finestra puc observar que al llarg dels temps els polítics han convertit el seu programa electoral en un parany per atreure les seves víctimes al seu cau «els votants», això sí, un cop passades les eleccions i assolit l'objectiu primordial, que no és altre que conquerir el poder o si més no perpetuar-se en el càrrec mantenint sous i privilegis, esgrimiran una sèrie d'arguments, astúcies o jocs semàntics, al millor estil dels oracles romans, que farà que allò que havien dit i la realitat siguin pura coincidència. Exhibiran arguments i excuses diverses per a justificar els incompliments, fins i tot hi ha hagut qui, fent ostentació de cinisme i absència absoluta de vergonya, ha argumentat «Que només era un programa per a fer la campanya electoral».

Així doncs gràcies a la manca d'exigència i de cultura democràtica de la majoria dels votants (les víctimes de l'estafa) els programes electorals esdevenen allò que la Trinca cantava en una de les seves cançons: «Només són paper mullat».

Encarem una nova campanya que ja abans d'iniciar-se comença a fer ferum, com a poc, de publicitat enganyosa, per a dir-ho suau.

Deixem clar quin hauria de ser l'objectiu únic i primordial d'aquest plebiscit: seguir inequívocament el mandat del poble del primer d'octubre i complir la promesa feta de proclamar efectivament la república independent de Catalunya.

Aclarit aquest punt, anem a fer un petit repàs d'algunes de les frases, que han fet fortuna i que estan en boca dels futurs candidats o aspirants, amb la pretensió d'amagar la realitat del que pensen:

- “Estem oberts a negociar”. Què es pretén negociar? Partint de la premissa que l'objectiu és tenir un estat propi, l'única negociació possible amb Espanya ha de ser de béns, càrregues i terminis d'alliberament del territori colonial ocupat, cessió de ports, aeroports i control de fronteres.
- “Cal ser-ne més... Cal eixamplar la base”. Una autèntica falòrnia en si mateixa ja que es fa referència a un grup de gent d'ideologies diverses, però que mai contemplaran cap acció per assolir un estatus de nació-estat. És la manera d'anar dilatant en el temps una decisió que no pensen prendre.
- “Nosaltres treballarem per a la independència”. Aquesta frase en si mateixa no concreta res, cal definir el com i el quan. Moltes generacions des del 1714 fa temps que treballen o, millor dit, lluiten, moren i pateixen tota classe de repressions per aconseguir la llibertat. De fet amb aquesta frase, el programa no implica cap compromís.
- “Després de les eleccions, exigir a Europa que forci a Espanya a pactar un nou referèndum d'autodeterminació”. Primer de tot, no ens cal un altre referèndum, ja en vàrem fer un i el SÍ va guanyar a bastament. En segon lloc, crec que ha quedat ben clar que Espanya no obeeix gairebé cap de les propostes o resolucions de l'EU, i d'Europa no cal esperar cap pressió envers Espanya, farà cas omís a una petició d'autodeterminació per part de Catalunya. Europa es pronunciarà només en el cas que es faci efectiva la DUI i ens presentem com a república independent (fets consumats i consolidats).
- “El nostre projecte és fer una Catalunya més justa, social i moderna”. Com a declaració de principis, perfecte. Tots sabem, però, que per a fer qualsevol cosa, per a tenir una Catalunya millor, hem de sortir del marc colonial del caigut ex-imperi espanyol. No gens menys cal tenir clar que sent l'objectiu la independència, es tracta d'exposar un projecte en el programa electoral per assolir-la. I un cop siguem un estat, en unes

eleccions constituents, serà el moment d'exposar els programes socials i econòmics de cada partit. Ara toca independència.

- “Una bona sortida seria la federal, a l'estil dels *landers* alemanys”. Els *landers* alemanys són federals i una federació no és més que una autonomia consensuada i ja sabem que Espanya no respecta ni acords ni compromisos, i la nostra experiència com autonomia no crec que calgui qualificar-la.

- “Podria establir-se una relació confederal”. Per a confederar-se amb una altra nació cal primer ser un estat independent, per tant si hem d'anar per aquest camí, primer parlem d'independència i després ja decidirem si cal o no confederar-nos amb Espanya. Tot i que en la meua opinió, aquesta no seria una bona elecció per a una Catalunya que aspira a tornar a ser rica i plena.

- “Si arribem al 50%...”. Aquesta és la darrera frase posada en escena i que té un rerefons ambigu i possiblement malintencionat. Genera en si mateix una primera reflexió: si no arribem al 50% dels vots, la voluntat del 90% de dos milions tres-cents mil votants que el 1r d'octubre van expressar democràticament a les urnes la voluntat de viure en una Catalunya lliura i republicana ha de ser desestimada enfront d'una contesa electoral on la diàspora de l'independentisme a petits partits pot produir una pèrdua notable de vots, pel fet que alguns no arribaran a tenir representació parlamentària, i que és probablement en bona part el motiu per no assolir l'ídíl·lic 50%. Per altra part, cal afegir, i és ben conegut, que el vot exterior tradicionalment ha estat sistemàticament obstaculitzat i gran part de l'electorat no arriba a votar. Anant una mica més enllà, amb les dificultats que genera la pandèmia, algú pot afirmar amb rotunditat que tothom podrà exercir el seu dret a vot?

Concloent, amb aquestes frases en els seus programes, els partits pretenen disposar d'un ampli marge de maniobra per a

seguir fent el que més els hi convingui, i nosaltres hem de tenir la suficient intel·ligència per marcar el camí que han de seguir.

Cap vot als partits que no presentin un programa clar i definit per fer efectiva la suspensió de la DUI, és a dir, que no mostrin i explicitin una absoluta lleialtat al mandat popular del Primer d'Octubre.